

Stafia unei reviste. *Revista de Etnografie și Folclor*, tomul 45, nr. 2-3, 2000, cu mențiunea, pe coperta interioară, Editura Academiei Române, 2006

După ce îi cântasem, cu sinceră amărăciune, prohodul (Vezi Nicolae Constantinescu, *O aniversare tristă: 50 de ani de la apariția primului număr din „Revista de folclor”* («Revista de etnografie și folclor», “CERC”. Revistă de etnologie, Volumul II, nr. 1, Toamna 2006, p. 5-12, și „Revista de folclor” („Revista de etnografie și folclor”) – un caz de dispariție, „Sud”, anul 10, nr. 2-3, februarie-martie 2007, p. 16), iată că, la jumătatea anului 2007, redactorul-șef al publicației, dr. Alexandru Dobre pune în mâinile colaboratorilor „Revista de Etnografie și Folclor”, tomul 45, nr. 2-3, 2000, cu mențiunea, pe coperta interioară, Editura Academiei Române, 2006.

Este limpede că volumul a fost pregătit spre sfârșitul anului 2000, după decesul profesorului Mihai Pop (8 octombrie 2000), căruia, într-o rubrică specială, „In memoriam”, Alexandru Dobre îi consacră un articol omagial (p. 111-116) în care punctează momente din viața și activitatea etnologice a marelui dispărut. Tot aici, Pavel Ruxăndoiu, „primul asistent al profesorului”, semnează un scurt dar substanțial articol, *Profesor și discipoli* (p. 117-120), în care dă o justificare plauzibilă unei imputări adesea aduse Magistrului: „Principalul motiv al faptului că profesorul Mihai Pop a scris și [a] publicat puțin față de ce a gândit și [a] comunicat «oral» nu este deci refuzul de a scrie cu toptanul, ci și această permanentă evadare dintr-un studiu [stadiu - ? N. C.] deja acumulat, evadare pe care stăruința în «a scrie» ar fi limitat-o considerabil. Și totuși, refuzul de a scrie «cu toptanul» are și el o valoare intrinsecă, pentru că a au fost destui dintre aceia care au scris «cu toptanul» multe lucruri folositoare, dar și foarte multe nefolositoare – și cine-i citește azi cu atenție? După cum foarte adevărat este și faptul că în cele puține rânduri scrise, profesorul Mihai Pop a spus multe, pentru că a avut ce spune și, mai ales, a fundamentat câteva direcții de investigare, descifrare și interpretare care depășesc orice «modă» pe care timpul refuză să o păstreze în memoria etnologice”.

A doua secțiune a revistei (p. 121-160) este dedicată sărbătoririi celor 150 de ani trecuți de la întâia publicare, în 1850, de către Vasile Alecsandri, a baladei *Miorița*, ocazie marcată, la timpul respectiv, adică la începutul anului 2000, de o sesiune etnologice desfășurată în cadrul Cercului etnologice al „Revistei de Etnografie și Folclor”, o inițiativă a redactorului-șef de atunci. Sunt grupate aici comunicările lui Nicolae Constantinescu, *Miorița – 150. Deschideri și limite ale interpretării*; Petru Ursache,

Mioriþa i Caloianul; Nicolae Saramandu, *Mioriþa la aromâni (Elemente mioritice în poezia populară aromână)*; Sabina Ispas, *Legenda despre regina oilor. Mioriþa*; Vasile Vasile, *Abordarea etnomuzicologică a Mioriþei. Popas retrospectiv*. Cei mai mulþi dintre autori nu au ateptat sã iasã de sub tipar acest numãr din „REF” i i-au publicat contribuþiile în volume proprii sau în alte reviste, apariþia lor aici având o valoare pur istoric-documentarã.

În rubrica „Studii i materiale” (p. 161-216), Alexandru Dobre scrie despre *Cercetarea etnologică în România – de la începuturi până în zilele noastre. Momente i etape în evoluþia metodei de culegere, a studiului i interpretării culturii tradiþionale*, parte a unui proiect mai vechi al cercetãtorului, cuprins în volumele publicate de el în cei apte ani scuri de atunci, iar Mariana Franga se ocupã de *enunþurile paremiologic-sentenþioase din opera lui Catullus*.

Recenzii ample, echilibrate, inteligente despre douã cãrþi ale lui Mihai Pop, *Folclor românesc. I. Teorie i metodã. II. Texte i interpretãri*. Ediþie îngrijitã de Nicolae Constantinescu i Alexandru Dobre, Bucureti, Editura „Grai i Suflet – Cultura naþionalã”, 1998, i *Obiceiuri tradiþionale româneti*. Ediþie revãzutã. Postfaþã de Rodica Zane, Bucureti, Editura Univers, 1999, semneazã Monica Milea i, respectiv, Ioana-Ruxandra Fruntelatã, reprezentante ale foarte tinerei i, respectiv, tinerei generaþii de folcloriti/etnologi, cãrora „REF” le deschisese cu mãrinimie porþile spre afirmare i consacrare.

Numãrul 2-3/2000 al „REF” pãstreazã þinuta elevatã cu care defuncta publicaþie academicã ne-a obinuit de-a lungul celor 45 de ani de existenþã, de aceea, încetarea *de facto* a apariþiei ei nu poate decãt sã ne mãhneascã.

O nouã serie a „REF”, cu un nou colegiu de redacþie, este pe cale sã fie publicatã, la apte ani dupã ce vechea revistã i-a încetat practic apariþia. Cele douã numere fantomatice (1 i 2-3/2000), apãrute, în virtutea inerþiei, anapoda, prin 2006 i 2007, vor rãmâne în istoria publicaþiei ca nite raritãþi bibliografice, marcând sfâritul unei epoci. Noua „REF”, dei va pãstra numele vechii publicaþii academice, va fi, cu siguranþã, altceva.

„REF” a murit, trãiascã „REF”!

Nicolae Constantinescu